

jává avatott. Illúzióim afelől, hogy karmikus púpom levethető vagy kinőhető, nincsenek többé. Cipelem, mást nem tehetek. Az Isten se veszi le rólam. Megszoktam, de nem szeretem. (Azt hiszem, e tárgyban helyénvaló lesz küldeni egy elektronikus episztolát a túlvilágra – egy néhai írástudónak, az albert-camus@inferno.edu címre: – KAPJA BE AZ ÚR...!) És – ahogy Szent Pál mondta az Oláhokhoz írott szakítólevelében (Ol. 3,14), a rá jellemző önostorozó eufémiával – „ha ne adj Isten, magamhoz nyúlok” gumicellámban, vagyis önkezüleg vetek véget kéjvágyamnak, mindig a testem lelke: Ana jár az eszemben, akinek immár sokadik éve próbálom megszokni a hiányát, s ilyenkor Még Dalinál Is Nagyobb És Dörébb Maszturbátornak érzem magam.

*Je t'aime, Ana, ma misère, mon miroir. Oui, je suis fou, car je suis Hongrois.**

Határ Győző

SZENT EGYÜGYŰSÉG

összefekszik két öreg test
éldelik az édeskedvest
megtapadnak karok vállak
szerelmetes Szép Szolgálat

könyökénél derekán át
Édenkertből pomagránát
fejtől simulnak bokáig
s tartják egymást nagy sokáig

ízülről ízre felhaladva
fejét fúrja nyakhajlatba
nyakát adja homlokának
kitől szűnyó kedve támad

szendergésben hétalvásban
mámoreggyéolvadás van
bújton-bújva szent a szent éj
oltármeleg hústestszentély

simogatja hasát hátát
ígyen küld bőr-szerenátát
odahajló Kegyesének
oldalthajtó kegyes ének

* Szeretlek, Ana, nyomorúságom, tükröm. Igen, örült vagyok, mert magyar vagyok.

két öreg test bújton-bújva
összefekszik újton-újra
minden tapintásért hálás
bugyoláló együtthálás

ezer éj szentelte hűség
mélyszent
éjszent
együgyűség

Kotász Zoltán

IRMA ÉS BÉCI

A csúzli gumija igazi beföttesgumi volt, azokból az időkből, amikor a háziasszonyok még több évre előre gondolkodtak, több évre előre főztek be, és a gumiknak is több évre illett kitartaniuk.

– Bumm bele! – rikoltott Béci, nem törődve azzal sem, hogy a kaucsuk alaposan odacsíp a kézfejére. A kólásüveg kocogva bucskázott lefelé a tetőgerincről.

– Béci, Béci!

Derengő, könnyű májusi nap volt, lágy és illatos, ráadásul kora reggel, amikor a hangyaléptek is még tisztán visszhangzanak a házfal tövében.

– Béci, ugye nem a rigókra lövöldözel?

Nem. Béci nem a rigókra lövöldözött. Erről szó sem lehet. Béci jó fiú, és délután-ként csendesen hallgatja a kerítésen masírozó szárnyasok illuminált trilláit.

A gumi pattant és csípett, a kavics sziszegve röpült. Irma kedvtelve nézegette, ahogy a mosószeres flakon, a gyógyszeres tégely és az élére állított bakelitfekete videokazetta sorban lehaldoklik a tetőről. Már csak Barbár tartotta magát a gerincen, Barbár, a vékony testű, hosszú lábú, szőke marokbaba, ezúttal pucéran és könnyed eleganciával a kéményhez könyökölve. Barbár dereka nem egészen egy centiméter átmérővel dicsekedhetett.

– Béci, kérlek... Munkába kell menned... Elmúlt fél hét...

A fehér Ford Alba ott szikrázott a garázs előtt. Béci sarkon fordult, a csúzlit földhöz vágta.

– A rohadt életbe...

A motor felbőgött, és az Alba vadul kikanyarodott a kertből.

Szerencsére az utca végén laktak, közvetlenül az autópályára csatlakozó bekötőút mellett. Irmának nem kellett izgulnia, hogy Béci út mentén baktató kisiskolásokat, esetleg kósza hajléktalanokat veszélyeztet a sietségével; gyalogosok számára reménytelen távolságok kezdődtek a Körte utca közepétől, elfogytak a boltok, elfogytak a szolgáltató intézmények, néhány száz méteren át még kertek sorakoztak, majd hirtelen szennyes, ólomgözös transzportális zónába zuhant a vidék.